

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος εικοστός.

Συνδρομή ἰτησια: Ἐν Ἑλλάδι σφ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτησιαί. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς λεωφ. Πανεπιστημίου 39. 18 Αὐγούστου 1885

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΒΙΛΛΕΜΕΡ

(Μυθιστορία Γεωργίας Σάνδ.—Μετάφρασις Α. Β.)

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΗ΄

Ἡ Μαρκησία δὲν ἐκοιμήθη διόλου.

Ἐπνιγεν αὐτὴν ἡ προσδοκία τῆς αὔριον ἢ δὲ αὐπνία κατέστησεν αὐτὴν δύσθυμον.

Ὅλα τῆς ἐράνησαν μελανά, καὶ ἀνέμενε νὰ ἴδῃ διαλυομένας τὰς ἐλπίδας τῆς. Ἄλλ' ὅτε ἡ Καρολίνα ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὰ γράμματά τῆς, εὔρε μεταξὺ αὐτῶν ἐπιστολὴν τῆς δουκίσσης, ἣτις ἐπλήρωσεν αὐτὴν χαρᾶς. «Φίλη μου, ἔλεγεν ἡ κυρία Δυνιέρ, ἡ σκηνογραφία μετεβλήθη εἰς μίαν στιγμὴν καθὼς εἰς τὸ θέατρον. Δὲν πρόκειται πλέον περὶ τοῦ πρεσβυτέρου σας υἱοῦ. Ὁμίλησα πρὸ μικροῦ μὲ τὴν Ἄρτεμιν, ἅμα ἐξύπνησε. Δὲν ἐχρωμάτισα μαῦρον τὸν δούκα, ἀλλ' ἡ πεποίθησίς μου μὲ ὑπεχρέου νὰ μὴ τῆς κρύψω τὴν ἀλήθειαν. Μοῦ ἀπήντησεν, ὅτι ὅλ' αὐτὰ τῆς τὰ εἶχα ἤδη εἰπεῖ, ὅτε τῆς ὠμίλησα περὶ τοῦ μαρκησίου, οἱ περὶ πάντων εἶχε σκεφθῆ, καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἐσκέφθη, ἡσθάνθη ὁμοίαν συμπάθειαν καὶ πρὸς τοὺς δύο ἀδελφούς, τῶν ὁποίων μεγάλως ἐξετίμα τὴν φιλίαν· ἀλλ' ὅτι, ἀναλογιζομένη τὴν θέσιν τοῦ δουκός, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εἶχε δι' αὐτὴν πολὺ περισσοτέραν ἀξίαν νὰ ἀναλάβῃ βάρος ἐγνωμοσύνης, παρὰ νὰ πράξῃ χάριν ἐκ καθήκοντος. Ἐπρόσθεσε δὲ ὅτι, ἀφοῦ τὴν ἐσυμβούλευσα νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ καὶ πλούσιον ἄνθρωπον διακεκριμένης ἀξίας, ἡσθάνετο τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πράξῃ τοῦτο πρὸς ἐκείνον μᾶλλον, ὅστις θὰ τῆς ἐγνώριζε πλείονα δι' αὐτὸ χάριν. Τέλος πάντων τὰ ἀκαταμάχητα θέληγητρα τοῦ καταχθονίου υἱοῦ σας συνετέλεσαν τὸ ἔργον. Ἐκτὸς δὲ τούτου νομίζω ὅτι δὲν πλανῶμαι, ὑποθέτουσα ὅτι ἡ Ἄρτεμις θεωρεῖ τὸν τίτλον τῆς δουκίσσης ὡραιότερον δι' αὐτὴν. Ἡ φύσις τῆς εἶνε ν' ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, ἐπειδὴ δὲ πρό τινος δὲν ἠξέυρω ποῖος τῆς εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ὁ μαρκησίου δὲν ἀγαπᾷ τὸν κόσμον διόλου, τὴν ἐβλεπα πολὺ ἀνήσυχον χωρὶς

νὰ γνωρίζω διατί. Ἄλλὰ μοῦ τ' ὠμολόγησε. Μὲ εἶπεν, ὅτι ὡς ἀδελφόν, δὲν θὰ ἐπεθύμει καλύτερον τοῦ μαρκησίου, ἀλλ' ὅτι ὡς σύζυγος, ὁ δούξ τῇ παριστάνει εὐθυμότερον τὸν βίον. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀγαπητή μου, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει ἤδη ὀριστικὴν ἀπόφασιν, καὶ εἰς ἐμὲ δὲν μένει ἄλλο εἰμὴ νὰ σᾶς χρησιμεύσω καὶ κατὰ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν περίστασιν, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην. Θὰ σᾶς φέρω τὴν κόρην μου αὔριον τὸ πρωὶ, καὶ ἐπειδὴ θὰ εἶνε μαζὺ μας καὶ ἡ Ἄρτεμις, θὰ τὴν ἰδῆτε χωρὶς νὰ φανῆτε ὅτι ἠξέυρετε τίποτε. Ἄλλὰ θὰ τὴν γοητεύσετε ἐντελῶς, εἶμαι βεβαία.»

Ἐνῶ ἡ μαρκησία καὶ ὁ δούξ παρεδίδοντο εἰς τὴν εὐτυχίαν, ἡ Καρολίνα ἤτο πως περισσότερον ἀπομεμονωμένη, διότι μῆτηρ καὶ υἱὸς εἶχον ἐντὸς τῆς ἡμέρας μακρὰς συνομιλίας, εἰς ἃς ἐκείνη, ἐνοεῖται, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρίσταται, ἡσχολεῖτο δὲ μουσουργοῦσα ἢ γράφουσα ἐπιστολάς τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἣτις ἔμενε πάντοτε ἔρημος μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας. Ἐκεῖ οὐδένα ἐτάραττε, ἡδύνατο δὲ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς μαρκησίας.

Ἡμέραν τινὰ ὁ μαρκησίου εἰσῆλθε κρατῶν βιβλίον, καὶ καθίσας μὲ ἦθος παραδόξως τολμηρὸν καὶ ἥρεμον συγχρόνως παρὰ τὴν τράπεζαν ἐφ' ἧς ἐκείνη ἔγραφε, τῆς ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἐργασθῆ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ὅπου ἀνέπνεε τις ἐλευθερώτερον ἢ ἐντὸς τοῦ μικροῦ του δωματίου.

— Ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὅμως, εἶπε, νὰ μὴ σᾶς τρέψω εἰς φυγὴν, διότι βλέπω κάλλιστα ὅτι ἀπὸ τινων ἡμερῶν μὲ ἀποφεύγετε· μὴ τὸ ἀρνείσθε! προσέθηκε, βλέπων ὅτι ἦτο ἐτοιμὴ ν' ἀπαντήσῃ. Ἐχετε πρὸς τοῦτο λόγους τοὺς ὁποίους σέβομαι, ἀλλ' οἵτινες δὲν εἶνε βάσιμοι. Ὁμιλήσας εἰς ὑμᾶς περὶ ἐμοῦ, ὡς ἐτόλμησα νὰ τὸ πράξω εἰς τὸ Δενδροκομεῖον, ἐφόβησα ἴσως τὴν λεπτότητα τῆς συνειδήσεώς σας. Ἐνομίσατε ὅτι σκοπὸν εἶχα νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ προσωπικόν τι σχεδιάδιόν μου δυνάμενον νὰ ταραξῆ τὴν εἰρήνην τῆς οἰκογενείας μου, καὶ δὲν ἠθέλατε νὰ καταστήτε ἔστω καὶ παθητικῶς συνένοχος τῆς ἀνταρσίας μου.

— Ἀκριβῶς αὐτό, ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα, κ' ἐμαντεύσατε κάλλιστα τὴν στοχασμῶν μου.

— Θεωρήσατε λοιπὸν ὡς μὴ λεχθέντα ὅτι

σας εἶπον, ὑπέλαβεν ὁ Οὐρβανὸς μετ' εὐλαβοῦς ἡρμίας, ἐπιβαλλούσης τὸ σέβας τῶν λόγων αὐτοῦ.

— Δὲν σας λέγω νὰ τὰ λησμονήσετε, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀσχοληθῆτε διόλου περὶ αὐτῶν, καὶ νὰ μὴ φοβηθῆτε ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ φέρω εἰς σύγκρουσιν τὴν πρὸς τὴν μητέρα μου ἀφοσιώσιν σας καὶ τὴν πρὸς ἐμὲ εὐμενῆ φιλίαν σας.

Ἡ Καρολίνα ἐνικήθη ὑπὸ τῆς εἰλικρινοῦς ἐκείνης παρηρησίας.

Δὲν ἐνόησε πᾶν ὅτι συνέβαιναν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ μαρκησίου, καὶ ποίαν σταθερὰν ἀπόφασιν ἐκάλυπτον οἱ λόγοι του. Ἐπίστευσε ὅτι εἶχε ἀπατηθῆ, ἢ ὅτι εἶχε τρομάξει περισσότερο τοῦ δέοντος ἐκ παροδικῆς ἐπιθυμίας τοῦ μαρκησίου, ἢν εἶχε ἤδη ἐκείνος καταβάλει. Ἀπεδέχθη δὲ οὕτω ἐνδομύχως τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ φίλου της ὡς ὀριστικὴν διάλυσιν στιγματίας ταραχῆς, καὶ ἀνέυρε πάλιν τὸ θέλητρον καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς φιλίας.

Ἐβλεπον ἕκτοτε ἀλλήλους καθ' ἐκάστην, ἐπὶ πολλὰς πολλὰκις ὥρας, ἐν τῇ αἰθούσῃ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦς τῆς μαρκησίας, ἣτις ἔχαιρε βλέπουσα τὴν Καρολίαν ἐξακολουθοῦσαν νὰ βοηθῆ τὸν υἱὸν της κατὰ τὰς ἐργασίας του. Πράγματι ὅμως οὐδεμίαν σχεδὸν παρείχε πλέον εἰς αὐτὸν βοήθειαν. Εἶχαν ἐκείνος προμηθευθῆ ἐκ τῆς ἐξοχῆς ὅσα τῷ ἐχρησίμευον ἔγγραφα, καὶ ἔγραφε τὸν τρίτον καὶ τελευταῖον του τόμον μετὰ θαυμαστῆς εὐχερείας καὶ ταχύτητος. Ἡ παρουσία τῆς Καρολίνας τὸν ἐνεθάρρυνε μόνον καὶ τὸν ἐπέτνεε. Παρ' αὐτῇ δὲν εἶχε πλέον δισταγμοὺς οὔτε κόπωσιν ἠσθάνετο. Τοσοῦτον εἶχε καταστῆ ἀναγκαία εἰς αὐτὸν ὥστε τῇ ὠμολόγησεν ὅτι περὶ οὐδενὸς πλέον εἶχε διαφέρον, ὁσάκις ἦτο μόνος. Ἦτο εὐτυχῆς ὅτε τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον ἐν μέσῳ τῆς ἐργασίας του. Ἄντι νὰ τὸν ταραττῆ, ἢ ἀγαπητῇ ἐκείνῃ φωνῇ ἐκράτυνε τὴν ἀρμονίαν τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ καὶ τὸ ὕψος τοῦ ὕψους του. Προσεκάλει αὐτὴν νὰ τὸν ταραττῆ, τὴν παρεκάλει ν' ἀναγινώσκῃ μουσικὴν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, καὶ τὴν διεβεβαίου ὅτι οὐδεμίαν οὕτω θὰ τῷ ἐπροξένοι ταραχὴν. Τούναντιον, ἀπολαύων οὕτω τῆς παρουσίας της, ἠσθάνετο θερμαινομένην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, διότι ἡ Καρολίνα δὲν ἦτο πλέον δι' αὐτὸν ἄλλο τι πρόσωπον, ἐνεργῶν πλησίον του, ἀλλὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ πνεῦμα, ὅπερ συνησθάνετο ζῶν ἀπέναντί του.

Τὸν πρὸς τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐνθουσιώδη σεβασμὸν τῆς Καρολίνας παρηκολούθει ὁ προσωπικὸς πρὸς ἐκείνον σεβασμὸς τῆς. Ἐθεώρει καθῆκόν της ἱερὸν ν' ἀποφεύγῃ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ διαταράξῃ τὴν ἀναγκαίαν ἰσορροπίαν τῆς ὥραιας τοῦ μαρκησίου φύσεως, καὶ οὐδ' ἐτόλμα πλέον νὰ σκεφθῆ περὶ ἑαυτῆς. Οὐδὲ διανοεῖτο κἄν, ἂν διέτρεχεν οὕτω κίνδυνόν τινα, καὶ ἂν, ἐν δεδομένη στιγμῇ, θὰ

εἶχε πλέον ἰκανὴν δύναμιν, ὥστε ν' ἀποσπασθῆ τῆς οικειότητος ἐκείνης, ἣτις καθίστατο θεμέλιον τῆς ἰδίας αὐτῆς ὑπάρξεως.

Ὁ γάμος τοῦ δουκὸς Ἀλερία μετὰ τῆς δεσποινίδος Ξαιντράιγ προέβαινε μετὰ χαρμοσύνου ταχύτητος. Ἡ ὥραια Ἄρτεμις ἦτο σπουδαίως ἐρωτευμένη καὶ οὐδὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ κατὰ τοῦ Γαετάνου. Ἡ δούκισσα Δυνιέρ, ἣτις καὶ αὐτὴ εἶχε νυμφευθῆ ἐξ ἔρωτος παλαιόν τινα γυναικοθήραν, σωφρονήσαντα μετὰ ταῦτα καὶ καταστήσαντα αὐτὴν εὐτυχή, συνεμάχῃ μετὰ τῆς βαπτιστικῆς τῆς καὶ τοσοῦτον θερμῶς τὴν ὑπεστήριζεν, ὥστε καὶ κηδεμόνες καὶ συγγενικὸν συμβούλιον ἠναγκάστησαν νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὴν θέλησιν τῆς κληρονόμου.

Ἐδήλωσε δὲ αὕτη εἰς τὸν μνηστῆρά της πρὶν ἢ κἄν ἐκείνος ἐκφράσῃ τὴν περὶ τούτου ἐπιθυμίαν του, ὅτι σκοπὸν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὰ πρὸς τὸν μαρκησίον χρέη του, ὁ δὲ μαρκησίας ἠναγκάστη νὰ δεχθῆ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἀποδόσεως ταύτης, ἢν ἡ γενναία καὶ ὑπερήφανος κόρη καθίστα ἀπαραίτητον ὄρον τοῦ γάμου της. Κατώρθωσε μόνον ὁ μαρκησίας νὰ μὴ τῷ ἀποδοθῆ ἢ ἐκ τῆς μητρικῆς κληρονομίας μερὶς του, ἣς εἶχε παραιτηθῆ ὅτε ἡ κυρία Βιλλεμέρ ἐπλήρωσε τὸ πρῶτον τὰ χρέη τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ της. Ἡ μήτηρ του, εἶπεν ὁ μαρκησίας, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ ζῶσα τὴν περιουσίαν της, αὐτὸς δὲ οὐδεμίαν εἶχε ἄλλην ἀποζημιώσεως ἀξίωσιν, ἀφοῦ ἡ μαρκησία δὲν θὰ ἔμενε πλέον εἰς βᾶρος του, μέλλουσα νὰ κατοικήσῃ τὸ μέγαρον Ξαιντράιγ καὶ τοὺς πύργους τῆς νύμφης της, πολὺ λαμπροτέρους καὶ ἐγγυτέρους τῶν Παρισίων ἢ τὸ πτωχὸν καὶ μικρὸν κτῆμα τοῦ Σεβάλ.

Κατὰ τὰς οικογενειακὰς ταύτας συμφωνίας προσνήχθησαν πάντες μετ' ἐξαιρέτου ἀβρότητας καὶ γενναιότητος ἀξιεπαίνου. Ἡ δὲ Καρολίνα ἐνόμισε καθῆκόν της νὰ παρατηρήσῃ τοῦτο εἰς τὸν μαρκησίον, καὶ νὰ τὸν προτρέψῃ νὰ μνημονεύσῃ δικαίως ἐν τῷ βιβλίῳ του τῶν οικογενειῶν ἐκείνων, ἐν αἷς τὸ τῆς εὐγενείας αἰσθημα ἀπέτελει ἔτι τὴν θάσιν ἀληθινῶν ἀρετῶν.

Ἀληθῶς δὲ πάντες ἔπραξαν τὸ καθῆκόν των. Ἡ δεσποινὶς Ξαιντράιγ δὲν ἤθελε συμβόλαιον γάμου ἐξασφαλίζον τὴν περιουσίαν της κατὰ πάσης ἐνδεχομένης σπατάλης τοῦ συζύγου της καὶ περιλαμβάνον οὕτως ὄρους προσβλητικoὺς τῆς ὑπερηφανείας του· ὁ δὲ δουξ τούναντιον ἀπήτησε νὰ δεθῶσι διὰ τοῦ προικῶν συστήματος αἱ πτέρυγες τῆς μεγαλοδύρου ἀπρονοσίας του. Ἐγράφη λοιπὸν καὶ ὑπεγράφη ἐν τῷ συμβολαίῳ, ὅτι ὁ ὄρος οὗτος συνεφωνεῖτο ἐπὶ τῇ ῥητῇ αἰτήσει καὶ θελήσει τοῦ μελλονύμφου.

Κανονισθέντων οὕτω τῶν πραγμάτων, τῆς μαρκησίας ὁ βίος ἠσφαλιζέτο ἄνετος καὶ πλούσιος· καὶ τοι δ' αὐτὴ ἐδήλωσεν ὅτι ἠρκεῖτο εἰς ἀπλήν

ὑπόσχασιν, καὶ ὅτι ἀφίετο εἰς τὴν διάκρισιν τῶν τέκνων τῆς, τῇ ἐξησφαλισθῆ συνταξίς λαμπρὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου συμβολαίου, οὕτως τοσοῦτον γενναίως εἶχεν ὑπαγορεύσει τοὺς ὄρους ἢ νύμφη. Ὁ δὲ μαρκήσιος ἀνέκτα κεφάλαιον, ὅπερ καθίστα αὐτὸν εὐπορώτατον, καὶ περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀνέκτησεν αὐτὸ μεθ' ὅσης ἀταραξίας τὸ εἶχεν ἀποξενωθῆ.

Ἐνῶ δὲ κατεγίνοντο οἱ ἄλλοι εἰς κατασκευὴν τῆς προικὸς τῆς νύμφης, ὁ δούξ ἠσχολεῖτο μεγάλως περὶ τὰ γαμήλια δῶρα, ὧν τὴν δαπάνην ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ δεχθῆ ὁ ἀδελφός του, ὡς ἴδιον αὐτοῦ δῶρον. Τὶ σπουδαία καὶ μεγάλη ὑπόθεσις διὰ τὸν δούκα, νὰ ἐκλέγῃ ἀδάμαντας καὶ τρίχαπτα καὶ λαχῶρια! Ἐγνώριζε πάντα ταῦτα κάλλιον πάσης γυναικὸς, καὶ αὐτῆς τῆς ἐντριβεστάτης περὶ τὴν ὑψηλὴν ἐπιστήμην τοῦ καλλιωπισμοῦ. Δὲν εἶχε πλέον καιρὸν νὰ φάγῃ, καὶ ὄλον του τὸν καιρὸν διῆγε περιέπων τὴν μνηστὴν αὐτοῦ, συνεννοούμενος πρὸς τοὺς ἀδαμαντοπώλας, τοὺς κατασκευαστὰς καὶ τὰς κεντητρίδας, καὶ διηγούμενος εἰς τὴν μητέρα του, ἣν κατεζάλιζε, τὰς μυρίας περιπετείας καὶ τὰ δραματικὰ πολλάκις ἐπεισόδια τῶν θαυμασιῶν αὐτοῦ προμηθειῶν.

Ἐν μέσῳ τῆς τύρβης ταύτης, ἥς μετρίως μετεῖχεν ὁ Οὐρβανὸς καὶ ἡ Καρολίνα, παρεῖσθαι αἴφνης ἄκουσα ἡ κυρία Δαργλάδ.

Σοβαρὸν γεγονός ἐπῆλθε συνταράζον τὸν βίον καὶ τὰ σχέδια τῆς Λεοντίας.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος ὁ σύζυγός της, πρεσβύτερος αὐτῆς εἴκοσι ἔτη καὶ ἀπὸ μακροῦ ἐπισφαλῆς, ἀπέθανεν ἐκ νόσου χρονίας, καταλείπων εἰς αὐτὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν λίαν περιπλοκὸν, ἐξ ἧς ὅμως ἐκείνη ἐξῆλθε θριαμβευτικῶς, χάρις εἰς εὐτυχῆ χρηματιστικὴν ἐπιχείρησιν· διότι ἐπαίξεν ἀπὸ μακροῦ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Κ. Δαργλάδ, καὶ εἶχε τέλος κατορθῶσει νὰ τύχῃ καλὸν λαχρὸν ἐν τῷ μεγάλῳ λαχείῳ. Εὐρίσκειτο λοιπὸν οὕτω χήρα, νέα καὶ θελητικὴ ἔτι, πολὺ δὲ πλουσιωτέρα ἢ ἄλλοτε, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἐμποδισθῶσι τὰ δάκρυα καὶ οἱ θρήνοι της. Τοσοῦτον δ' ἔκλαιε τὸν σύζυγόν της, ὥστε ἔλεγον πολλοὶ θαυμάζοντες: «Ἡ καυμένη! μολονότι ἐφαίνετο ἐλαφρὰ, ἦτον ἀφωσιωμένη εἰς τὸ καθῆκον της. Δὲν ἦτο βέβαια ὁ Δαργλάδ σύζυγος νὰ πρελλάνῃ γυναῖκα, ἀλλ' αὐτὴ ἔχει τόσῃν καρδίαν, ὥστε εἶνε ἀπαρηγόρητος!»

Καὶ τὴν ἐλυποῦντο, καὶ προσεπάθον νὰ τὴν διασκεδάσωσιν. Ἡ δὲ μαρκησία, σπουδαίως συγκινημένη, ἀπήτησε νὰ διαγῆ παρ' αὐτῇ τὰς μονήρεις μεταμεσημβρινὰς τῆς ὥρας. Οὐδὲν τούτου εὐπρεπέστερον. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ρηθῆ, ὅτι ἤρχετο εἰς τὸν κόσμον, ἀφοῦ ἡ μαρκησία δὲν ἐδέχετο πρὸ τῆς τετάρτης ἢ πέμπτης ὥρας. Οὐδὲ θὰ ἐφαίνετο κἂν ἐξερχόμενη τοῦ οἴκου της, διότι

ἡδύνατο νὰ ἔρχεται ἐφ' ἀμάξης, ἀκαλλώπιστος καὶ οἰνοὶ ἀγνωστος Ἡ Λεοντία παρηγορεῖτο καὶ διεσκέδαζε θεωροῦσα τὰς προετοιμασίας τοῦ γάμου, ἐνίοτε δὲ κατῶρθωνεν ὁ δούξ νὰ προκαλῆ τὸν αἰφνίδιον γέλωτά της, — ὅπερ παρείχεν εἰς αὐτὴν τὴν εὐπρόσωπον εὐκαιρίαν νὰ μεταπίπτῃ εἰς ἄλλην νευρικὴν κρίσιν καὶ νὰ κρύπτῃ ἐν λυγμοῖς τὸ πρόσωπον εἰς τὸ μανδῆλιόν της, λέγουσα:

— Εἶνε σκληρὸν νὰ μὲ κάμνετε νὰ γελῶ! δὲν ἤξεύρετε τί κακὸν μοῦ κάμνε!

Ἐν πάσῃ ὅμως τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτῆς ἡ Λεοντία κατελάμβανε τὴν οἰκειότητα καὶ ἐμπιστοσύνην τῆς μαρκησίας, καὶ προσεπάθει νὰ ὑποσκελίσῃ ἀνεπαισθήτως τὴν Καρολίαν, ἥτις οὐδὲ κἂν τὸ παρετήρει οὐδ' ἐμάντευε τὰ σχέδιά της.

Ἴδου δὲ ποῖον ἦτο τὸ μέγα καὶ κύριον σχέδιον τῆς Λεοντίας.

Βλέπουσα φθίνοντα τὸν δυσάρεστον σύζυγόν της, ἐνῶ ἤξανε αὐτὴ τὸ ἰδιαιτερόν της χρημάτων, ἡ Κυρία Δαργλάδ διενόηθη ὅποιον τινὰ διάδοχόν του ἡδύνατο νὰ ἐκλέξῃ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐγνώριζεν ἔτι τὸν ἀποφασισμένον ἤδη γάμον μετὰ τῆς δεσποινίδος Ξαϊντράίγ, εἶχεν ἐποφθαλμιάσει τὸν δούκα Ἀλερίαν. Ὡς εἶχον τὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ, τὰ τοῦ γένους καὶ τῆς ἡλικίας του, ἡ Λεοντία ἐνόμιζεν αὐτὸν μὴ *τυμφεύσιμον*, ἐσκέπτετο δὲ, ἀλόγως καὶ ἀπιθάνως, ὅτι ἡ χήρα εὐγενεὺς πλουσίου καὶ ἀτέκνου ἦτο ἡ καλλιτέρα νύμφη, ἣν ἡδύνατο νὰ ὀνειρευθῆ πτωχῶς τις γυναικοθήρας, ἀναγκαζόμενος νὰ ἐξέρχεται πεζῇ καὶ νὰ ἐξελέγῃ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ὑπηρετοῦ του. Δὲν ἀμφέβαλλε λοιπὸν περὶ τῆς ἐπιτυχίας, καὶ ἐνῶ ἠσχολεῖτο νοημονέστατα περὶ τῆς τοποθετήσεως τῶν κεφαλαίων της, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν μετὰ κλασικῆς ἡρεμίας:

— Τώρα, ἐτελείωσε! Ἐχω ἀρκετὰ χρήματα! δὲν θὰ παιζῶ πλέον, οὔτε θὰ βραδιουργήσω. Ἡ φιλοδοξία μου εἶνε κατὰ τοῦτο εὐχαριστημένη, καὶ πρέπει νὰ στραφῆ ἄλλου. Πρέπει νὰ ἐξαλείψω τὴν προπατορικὴν κληίδα τῆς ἀγενείας, ἥτις μὲ στενοχωρεῖ κἄπως εἰς τὸν κόσμον. Πρέπει ν' ἀποκτήσω τίτλον, καὶ ὁ τίτλος τῆς δουκίσσης ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸν συλλογισθῆ κανεὶς!

Καὶ τὸν ἐσυλλογίσθη μὲν ἐκείνη ἐγκαίρως, ἀλλ' ὁ Κ. Δαργλάδ ἐβράδυνε ν' ἀποθάνῃ. Μόλις εἶχεν ἀποβάλει τὴν πρώτην αὐτῆς πένθιμον σκέπην κ' ἔμαθε παρὰ τῆς μαρκησίας, κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς ἐπίσκεψιν, ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ συλλογίζεται ὅσα ἐσυλλογιζέτο.

Ἐτράπη τότε πρὸς τὸν μαρκησίον Βιλλεμέρ. Δὲν ἦτο τόσον λαμπρὸν τὸ πρᾶγμα καὶ ἦτο πολὺ δυσκολώτερον ἀλλ' ὁ τίτλος ἦτο εὐπρόσωπος, καὶ δὲν τῆς ἐφαίνετο ἀδύνατος ἡ ἐπιτυχία. Ἡ μαρκησία ἀνησύχει μεγάλως, βλέπουσα ὅτι ὁ ἄγαμος βίος ἐφαίνετο εὐχαριστῶν τὸν ἀμέριμνον τοῦ υἱοῦ της βίον. Ἐλάλει δὲ περὶ τούτου ἐμπιστευ-

ικῶς καὶ ἀνυποκρίτως εἰς τὴν Κ. Δαργλάδ.

— Αὐτός, ἔλεγε, μὲ φοβίζει πολὺ μὲ τὸ ἥσυχον ἦθος του. Φοβοῦμαι μήπως ἔχει προλήψεις — δὲν ἤξεύρω ποίας, — κατὰ τοῦ γάμου ἴσως καὶ κατὰ τῶν γυναικῶν ἐν γένει. Δὲν εἶνε μόνον δειλός, εἶνε ἄγριος. Καὶ ὅμως εἶνε χαριέστατος, ὅταν κατορθώσῃ τις νὰ τὸν ἡμερώσῃ. Ἔπρεπε νὰ εὕρῃ γυναῖκα, ἡ ὁποία νὰ τὸν ἀγαπήσῃ πρώτη καὶ νὰ θελήσῃ ν' ἀγαπηθῇ παρ' αὐτοῦ.

Ἡ Λεοντία ὠφελεῖτο ἐκ τῶν ἰποκαλύψεων τούτων.

— Νὰ σὰς εἰπῶ! ἀπεκρίνετο ἀπερισκέπτως, ὁ μαρκήσιος θὰ ἤθελε γυναῖκα τῆς ἡλικίας μου περίπου, τῆς περιουσίας μου καὶ τοῦ χαρακτήρος μου, ἀλλ' ἀνωτέρας κοινωνικῆς θέσεως, ἐννοεῖται, καὶ ἡ ὁποία νὰ μὴν εἶνε χήρα τοῦ καλλίστου τῶν συζύγων.

— Ὁ χαρακτήρ σας, ἀγάπη μου εἶνε, παραπολὺ ζωηρός δι' ἄνθρωπον τόσον συνεσταλμένον.

— Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα μία σύζυγος μὲ τὸν ἰδικόν μου χαρακτήρα θὰ τὸν ἔσωζε. Τὰ ἄκρα, καθὼς ἤξεύρετε. . . Ἐγώ, ἂν ἦτο δυνατόν ν' ἀγαπήσω, — πᾶν ἄδύνατον πλέον, — θὰ ἠγάπων ἀκριβῶς ἄνδρα σοβαρὸν καὶ ψυχρὸν. Μήπως δὲν ἦτο τοιοῦτος ὁ μακαρίτης; Ἡ σοβαρότης του ἐμέτριάζε τὴν ζωηρότητά μου, καὶ ἡ εὐθυμία μου ἐφαίδρυνε τὴν μελαγχολίαν του. Ὁ ἴδιος μοῦ τὸ ἔλεγε συχνά. Δὲν εἶχε ποτέ του ἀγαπήσει, πρὶν μὲ γνωρίσῃ, καὶ εἶχε καὶ αὐτὸς μεγάλην ἀποστροφήν πρὸς τὸν γάμον. Ὅταν μάλιστα μὲ εἶδε κατὰ πρῶτον, ἐφοβήθη τὴν ἐλαφρότητά μου. Ἀλλ' ἔπειτα διὰ μιᾶς παρετήρησε ὅτι ἤμην ἀναγκαία εἰς τὴν ὑπαρξίν του, διότι ἡ φαινόμενη ἐκείνη ἐλαφρότης, ἡ ὁποία, καθὼς γνωρίζετε, δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ ἔχω καρδίαν, ἐφώτιζε τὴν σκυθρωπότητά του, καὶ ἦτον, — καθὼς ἔλεγεν ὁ ἴδιος — βάλσαμον τῆς ψυχῆς του. Ἄ! σὰς παρακαλῶ, μὴ κάμνωμεν πλέον λόγον περὶ μελλονύμφων. Αἱ ὁμιλίαι αὐταὶ μοῦ ἐνθυμίζουν ὅτι εἶμαι τοῦ λοιποῦ μόνη ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ Λεοντία εὗρεν ἀφορμὴν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν περὶ τούτου λόγον τοσοῦτον συνεχῶς καὶ ὑπὸ τοιαύτας διαφόρους μορφάς, τοσοῦτον δ' ἐπικαίρως ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἀπαρασκευοῦ καὶ τοσοῦτον περιποιητικῶς ὑπὸ τὸ πρόσχημα παντελοῦς ἀφιλοκερδείας, ὥστε ἡ ἰδέα εἰσεχώρησεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μαρκησίας χωρὶς διόλου νὰ τὸ ἐνοήσῃ. Ὅτε δὲ ἡ κ. Δαργλάδ εἶδεν αὐτὴν διατεθειμένην νὰ μὴ τὴν ἀποκρούσῃ ἐν ὧρα εὐθέτω, ἤρχισε τὴν ἀπ' εὐθείας ἐπίθεσιν αὐτῆς κατὰ τοῦ κ. Βιλλεμέρ, τὰς αὐτὰς μεταχειριζομένη πανουργίας, τὰς αὐτὰς ἐπιχαίριτους ἀπερισκεψίας, τὰς αὐτὰς ἀποσιωπήσεις περὶ τῆς συζυγικῆς ἀπελπίσας τῆς καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀφελεῖς ὑπαινιγμούς, πάντα δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ συστάδην οὕτως εἰπεῖν, καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτὰ τῆς Καρολίνας, περὶ ἧς οὐδόλως ἀνησύχει.

Ἄλλ' ἡ φλυαρία τῆς κ. Δαργλάδ ἦτο ἀντιπαθῆς εἰς τὸν μαρκήσιον· δὲν τὸ εἶχε δ' ἐκείνη ποτέ παρατηρήσει, διότι οὐδέποτε τὸν εἶχε προκαλέσει ν' ἀσχοληθῇ περὶ αὐτῆς. Ὁ κ. Βιλλεμέρ οὐ μόνον ἄγριος καὶ ἄπειρος δὲν ἦτο, ὡς ὑπετίθετο, ἀλλ' εἶχε μάλιστα λεπτοτάτην τὴν περὶ γυναικῶν κρίσιν. Οὕτω δὲ ἀπὸ τῶν πρώτων ἐφόδων τῆς Λεοντίας κατενόησε τὰς προθέσεις αὐτῆς, ἐμάντευσε τὴν στρατηγικὴν τῆς, καὶ τοσοῦτον καλῶς τὸ ὑπέδειξεν εἰς αὐτήν, ὥστε καίριον ἠσθάνθη ἡ καρδία τῆς τραῦμα.

Ἦνοιξε τότε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, καὶ ἐκ μυρίων λεπτῶν ἐνδείξων ἐνόησε τὸν ἄπειρον ἔρωτα ὃν ἡ δεσποινὶς Σκιν-Ζενὲ ἐνέπνεεν εἰς τὸν μαρκήσιον. Ἐσκέφθη δὲ ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐκδικηθῇ, καὶ ἀνέμεινε τὴν εὐκαιρον στιγμήν.

Ὁ γάμος τοῦ δούκα εἶχεν ὀρισθῆ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰανουαρίου. Ἀλλὰ τοσοῦτον ἐξήγειρε τὴν κατακρυφὴν σκληρῶν τιμῶν αἰθουσῶν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἡ εὐκόλια μεθ' ἧς ἡ δούκισσα Δυνιέρ εἶχεν ἀποδεχθῆ τὴν αἴτησιν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἐνόχου, ὥστε ἀπεράσιεν αὐτὴ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης μομφῆς ἐπὶ σπουδῇ, ν' ἀναβάλλῃ ἐπὶ τρεῖς μῆνας τὴν εὐτυχίαν τῶν δύο μελλονύμφων, καὶ νὰ εἰσαγάγῃ ἐν τούτοις τὴν βαπτιστικὴν αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον. Ἡ βραδύτης αὐτὴ δὲν ἐτρόμαξε τὸν δούκα, ἀλλὰ δυσηρέστησε μὲ γάλως τὴν μαρκησίαν, ἧτις δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν ν' ἀνοίξῃ τὰς αἰθούσας τῆς καὶ νὰ κοσμήσῃ αὐτὰς διὰ χαριστάτης νύμφης, ἧτις ἐμελλε νὰ ἐλκύσῃ περὶ αὐτὴν νεαρὰ πρόσωπα. Ἡ κ. Δαργλάδ προφασίζομένη ὑποθέσεις, ἐγένετο σπανιωτέρα, καὶ ἡ Καρολίνα ἐπανέλαβε τὸ ἔργον τῆς.

Εἶχε δὲ αὐτὴ πολὺ ὀλιγωτέραν τῆς μαρκησίας ἀνυπομονήσιν νὰ κατοικήσῃ τὸ μέγαρον Ξαιντραίγ καὶ νὰ μεταβάλλῃ ἔξεις. Ὁ μαρκήσιος δὲν εἶχεν ἀπόφασιν νὰ δεχθῆ οἴκημα παρὰ τῷ ἀδελφῷ του, οὐδ' ἐξεφράζετο περὶ τῶν προσωπικῶν του σχεδίων. Καὶ ἀνησύχει μὲν ἐκ τούτου ἡ Καρολίνα, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις αὐτῆς πάσης σπουδῆς τοῦ μαρκησίου, ὅπως συγκατοικήσῃ μετ' αὐτῆς, τῇ παρέιχε τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἡρέμου ἐκείνου αἰσθήματος ὅπερ ἀπῆτει παρ' αὐτοῦ. Εἶχεν ὅμως περιέλθει εἰς τὴν φάσιν ἐκείνην τοῦ πάθους, καθ' ἣν ἡ λογικὴ ἐλέγχεται πολλάκις σφάλουσα παρὰ τῆς καρδίας. Ἀπῆλαυεν ἐν σιγῇ τῶν τελευταίων ὥραιων τῆς ἡμερῶν, καὶ ὅτε ἦλθε τὸ ἔαρ, πρῶτον ἐπὶ ζωῆς τῆς ἐπόθησε τὸν χειμῶνα.

Ἡ δεσποινὶς Ξαιντραίγ εἶχεν αἰσθάνθῃ μεγάλην ὑπόληψιν καὶ φιλίαν πρὸς τὴν δεσποινίδα Σκιν-Ζενὲ, τὸναντίον δὲ ἠσθάνετο βαθυτάτην ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν κυρίαν Δαργλάδ, ἣν συνήντα σπανίως τὴν πρῶϊαν παρὰ τῇ μελλούσῃ πενθερᾷ τῆς, πρὸς ἣν ἤρχετο καὶ αὐτὴ οὐχὶ ἐπισήμως, ἀλλὰ κατὰ τὰς ὥρας τῆς τῶν οἰκειῶν ὑποδοχῆς, μετὰ τῆς κυρίας καὶ τῆς δεσποινίδος Δυνιέρ.

Ἡ Λεοντία δὲν ἐφάνη παρατηροῦσα τὸ περίφρον ἦθος τῆς ὠραίας Ἀρτέμιδος. Ἐπίστευεν ὅτι ἐκράτει τὴν εὐτυχίαν της καὶ ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐκδικηθῇ καὶ αὐτὴν καὶ τὴν Καρολίαν.

Δὲν προσεκλήθη εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ γάμου, διότι τὸ πένθος της δὲν τὸ ἐπέτρεπε. Οὐχ' ἦτον χάριν τῆς μαρκησίας, πρὸς ἣν ἡ Ἀρτεμις ἐμαρτύρει πάντα σεβασμὸν, ἐλέγχθησαν πρὸς αὐτὴν ὀλίγαι τινὲς λέξεις λύπης ἐπὶ τῷ κωλύματι τούτῳ. Τόσον μόνον. Ἡ δὲ Καρολίαν τούναντίον ἐξελέχθη ὡς παράνομος κόρη καὶ ἐπληρώθη δῶρων ὑπὸ τῆς μελλούσης δουκίσσης Ἀλεξία.

Ἐφθασε τέλος ἡ μεγάλη ἡμέρα, καὶ πρῶτον τότε ἀπὸ μακρῶν ἦδη ἐτῶν ἄλγους καὶ πτωχείας, ἡ δεσποινὶς Σαίν-Ζενέ, κεκοσμημένη δι' ἐξαιρέτου καλαισθησίας καὶ πλουσιῶς διὰ τῶν δώρων τῆς νύμφης, ἐπεφάνη ἐν πάσῃ τῇ αἴγλῃ τοῦ κάλλους αὐτῆς καὶ τῆς χάριτος. Προῦξένησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν, καὶ πάντες ἠρώτησαν τίς καὶ ἰόθεν ἡ μαγευτικὴ ἐκείνη ἄγνωστος. Ἡ δὲ Ἀρτεμις ἀπήντα: «Εἶνε φίλη μου, κόρη ἀληθῶς διακεκριμένη, προστατευομένη τῆς πενθερᾶς μου, καὶ τὴν ὁποῖαν εἶμαι εὐτυχῆς ὅτι θὰ ἔχω πλησίον μου».

Ὁ μαρκήσιος ἐχόρευσε μετὰ τῆς νύμφης καὶ τῆς δεσποινίδος Δυνιέρ, ἵνα δυνηθῇ νὰ χορεύσῃ κατόπιν καὶ μετὰ τῆς δεσποινίδος Σαίν-Ζενέ. Ἡ Καρολίαν τοσοῦτον ἐξεπλάγη, ὥστε δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ τοῦ εἶπῃ μειδιῶσα: «Πῶς, ἀφοῦ συνειργάσθημεν εἰς τὴν χειραφεσίαν τῶν κοινοτήτων καὶ τὴν ἴδρυσιν τῆς ἐλευθέρως ιδιοκτησίας, θὰ χορεύσωμεν τὴν ὥρην καὶ τὸν ἀντίχορον;»

— Βέβαια, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ζωηρῶς, καὶ τοῦτο εἶνε πολὺ καλλίτερον, ἀφοῦ θὰ αἰσθανθῶ τὴν χεῖρά σας εἰς τὴν χεῖρά μου.

Πρῶτον τότε ὁ μαρκήσιος ἐδείκνυεν ἐκφανῶς εἰς τὴν Καρολίαν συγκίνησιν, ἧς μετεἶχόν πως καὶ αἱ αἰσθήσεις του, διότι ἀληθῶς ἠσθάνθη ἐκείνη τὴν χεῖρά του φρίσσουσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του καταβιβρώσκοντας αὐτήν. Ἐφοβήθη, ἀλλὰ διανοήθη ὅτι καὶ ἄλλοτε ἦδη εἶχε φανῆ ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος πρὸς αὐτήν, κατώρθωσεν ὁμως νὰ νικήσῃ τὸν κακὸν αὐτὸν διαλογισμὸν του. Ἐχουσα ἀπέναντί της ἄνδρα τοσοῦτον ἄγνον καὶ ἠθικόν, ἔπρεπε νὰ φοβηθῇ ἐκ στιγμιαίας λήθης; Ἄλλως δέ, μὴπως καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν ἠσθάνετο τὴν ἀόριστον αὐτὴν μέθην τοῦ ἐρωτος, ἢν πρὸ μικροῦ εἶτι θέλησεν εἶχε νὰ κατανικήσῃ; Ἀδύνατον ἦτο νὰ μὴ συναισθανθῇ ὅτι ἦτο ἐξαισιῶς ὠραία, διότι ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ τὸ ἔλεγον. Ὑπερέβαλλε καὶ αὐτὴν τὴν νεόνυμφον, δεκαεπταεῖτα μόλις, ἀδαμαντοστόλιστον καὶ φέρουσαν ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ ἐπίχαρι νικηφόρον μειδίαμά της. Αἱ πρεσβύτερες ἔλεγον εἰς τὴν δουκίσσαν Δυνιέρ: «Ἡ πτωχὴ αὐτὴ ὀφρανή εἶνε πικραπολὺ ὠραία· κακὸν πράγμα.» Καὶ αὐτοὶ τῆς δουκίσ-

σης οἱ υἱοὶ, νεοὶ μεγάλων ἐλπίδων καὶ ὑπερήφανοι τὸ ἦθος, ἐθεώρουν τὴν δεσποινίδα Σαίν-Ζενέ κατὰ τρόπον δικαιολογοῦντα τοὺς φόβους τῶν πεπειραμένων ἐκείνων γραιῶν. Ὁ δούξ συγκεινημένος ὅτι ἡ γενναία του σύζυγος οὐδ' ἐσυλλογίζετο καὶ νὰ ζηλοτυπήσῃ, καὶ εὐγνωμονῶν πρὸς τὴν Καρολίαν διὰ τὸ μεμετρημένον τῶν τρόπων της, ἐπεδείκνυε πρὸς αὐτὴν ἰδιαίτερας περιποιήσεις. Ἡ δὲ μαρκησία, μὴ θέλουσα νὰ σκιάσῃ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἡμέραν, προσεφέρετο πρὸς αὐτὴν εἰς μητρικώτερον καὶ προσεπάθει νὰ ἐξαλείψῃ πᾶσαν ἐπιφάνειαν ὑποτελείας. Ἀπλῶς εἶπε ἡ Καρολίαν εὐρίσκετο εἰς στιγμὴν τινα τοῦ βίου ἐξ ἐκείνων, καθ' ἃς, παρὰ πᾶσαν τῆς τύχης ιδιοτροπίαν, ἡ φυσικὴ δύναμις ἦν ἀσκούσιν ἡ νοημοσύνη, ἡ τιμὴ καὶ τὸ κάλλος φαίνεται ἀνακτώσα τὰ δικαίωματα αὐτῆς καὶ τὴν προσήκουσαν ἐν τῷ κόσμῳ θέσιν της.

Καὶ ἀνεγίνωσκε μὲν ἡ Καρολίαν τὸν θριαμβόν της ἐπὶ παντός προσώπου, ἀλλ' ἐκ τῶν βλεμμάτων ἰδίως τοῦ μαρκησίου ἡδύνατο νὰ βεβαιωθῇ περὶ αὐτοῦ. Παρετήρει δ' ἐπίσης πόσον ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶχε μεταμορφωθῆ ἀπ' ἧς ἡμέρας τὸ πρῶτον εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸν δειλόν, ἀφηρημένον καὶ προσπαθοῦντα νὰ μὴ φαίνεται καὶ. Εἶχε τότε τοὺς τρόπους κομφῶς ὅσον καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός του, μετὰ πλείονος εἶτι ἀληθοῦς χάριτος καὶ πραγματικῆς ευγενείας. Διότι ὁ δούξ, καίτοι θαθέως ἐπιστήμων περὶ τὴν τέχνην τοῦ φέρεσθαι, εἶχεν ὁμως ὀλίγον ἐπιτετηδευμένον καὶ πως θεατρικὸν τὸ ἦθος, ὡς ἔχουσι αὐτὸ συνήθως οἱ ἰσπανοὶ. Ὁ μαρκήσιος ἦτο ὁ γαλλικὸς τύπος, καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἄτεχνον ἀφέλειαν, μετὰ πάσης τῆς προσηνοῦς αὐτοῦ χάριτος καὶ μετὰ τοῦ γοήτρου ἐκείνου, ὅπερ δὲν ἐπιβάλλεται ἀλλ' ἐλκύει. Ἐχόρευεν — τουτέστιν ἐβάδιζε — τὸν ἀντίχορον μετὰ πλείονος ἢ πᾶς ἄλλος ἀπλότητος. Ἄλλ' ἡ ἀγνότης τοῦ βίου του περιέβαλλεν αὐτόν, καὶ τὴν μορφήν του καὶ πᾶσαν του κίνησιν ὡσεὶ δι' ἐξαιρέτου τινὸς ἀρώματος νεότητος. Ἐφαίνετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην κατὰ δέκα ἔτη νεώτερος τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀνεξήγητος δέ τις ἐλπίδος ἀνταύγειαν, οἰοῖ ἀνατελλούσης νεᾶς ζωῆς, ἐφώτιζε τὸ βλέμμα του.

ΙΘ'

Τὸ μεσονύκτιον ἀνεχώρησαν ἀπαρατήρητοι οἱ νεόνυμφοι, ἡ δὲ μαρκησία ἐνευσεν εἰς τὸν υἱόν της, ὅτι ἦτο κατὰ σκοπὸν καὶ ἐπεθύμει ν' ἀποσυρθῇ ἐπίσης.

— Δός με τὸν βραχιονά σου, παιδί μου, τῷ εἶπεν ὅτε ἦλθε πλησίον της. Ἄς μὴ ταράξωμεν τὴν Καρολίαν, ἡ ὁποία χορεύει τὴν ἄριον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς κυρίας Δ... .

Ἐνῶ δὲ ὁ μαρκήσιος ὑπεστήριζεν αὐτὴν διὰ

του διαδρόμου, ὅστις ἔφερον εἰς τὰ ἰσόγαια δώματα της—διότι φροντίς εἶχε ληφθῆ ν' ἀπαλλαγῆ τῆς ἀναβάσεως κλιμάκων,—

— Ἀγαπητέ μου υἱέ, εἶπεν εἰς αὐτόν, δὲν θὰ ἔχῃς πλέον τὸν κόπον νὰ φέρῃς εἰς τὰς ἀγκάλας σου τὴν πτωχὴν σου γραῖαν μητέρα. Τὸ ἔκαμνες τόσον συχνὰ εἰς τὴν ἄλλην οἰκίαν, κ' ἐγὼ σ' ἐλυπούμην διὰ τὸν κόπον σου...

— Καὶ ἐγὼ θὰ λυπούμαι, ὅτι δὲν λαμβάνω πλέον αὐτὸν τὸν κόπον, εἶπεν ὁ Οὐρβανός.

— Τὶ ὠραῖος καὶ μεγαλοπρεπὴς εἶνε ὁ χορὸς αὐτός; ὑπέλαβεν ἡ μαρκησία, ὅτε ἔφθασαν εἰς τὰ δωματῖά της. Καὶ ἡ Καρολίνα! βασιλίσα τοῦ χοροῦ! Δὲν ἐχόρταινα νὰ θαυμάζω τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν χάριν της.

— Μητέρα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, εἰσθε ἀληθῶς πολὺ κουρασμένη; Ἄν σὰς παρεκάλουν νὰ ὀμιλήσωμεν μαζὴ ἔν τέταρτον τῆς ὥρας!

— Νὰ ὀμιλήσωμεν, υἱέ μου! ἀνεφώνησεν ἡ μαρκησία. Ἐκουράσθην, διότι δὲν εἶχα εὐκαιρίαν νὰ ὀμιλήσω μ' ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ. Ἐπειτα ἐφοδούμην μὴ φανῶ γελοία, ὀμιλοῦσα πολὺ περὶ τῆς εὐτυχίας μου. Ἄς ὀμιλήσωμεν τώρα περὶ αὐτῆς, .. ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου... καὶ περὶ σοῦ ἐπίσης. Δὲν θὰ μοῦ δώσης καὶ σὺ μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁμοίαν με αὐτῇ;

— Ἀγαπητὴ μου μητέρα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, γονυπετῶν πρὸ τῆς μητρὸς του, καὶ δραττόμενος τῶν χειρῶν αὐτῆς, ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται νὰ ἔχω κ' ἐγὼ ἐντὸς ὀλίγου τὴν ἡμέραν τῆς ὑπερτάτης μου χαρᾶς.

— Τί λέγεις; ἀλήθεια; λέγε λοιπὸν γρήγορα!

— Ναί, θὰ σὰς τὰ εἰπῶ ὅλα... Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπερίμενα. Ἐπερίμενα καὶ νῦχόμην ἐκ βάθους καρδίας νὰ ἔλθῃ ἡ εὐλογημένη αὐτῆ ὥρα καθ' ἣν ὁ ἀδελφός μου, συνδιαλλαττόμενος πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, θὰ ἔθλιβεν εἰς τὴν ἐξάχνισθεισαν ἀγκάλην του σύζυγον ἀξίαν νὰ γείνη κόρη σας. Τὴν στιγμὴν δὲ αὐτὴν ἀπόφασιν εἶχα νὰ σὰς εἰπῶ τὰ ἐξῆς: Κ' ἐγὼ μῆτέρ μου ἔχω νὰ σὰς παρουσιάσω δευτέραν κόρην πολὺ πλέον ἀξιαγάπητον τῆς πρώτης κ' ἐπίσης ἀγνήν. Ἀγαπῶ ἐμπαθῶς πρὸ ἐνός ἔτους τὸ ἐντελέστερον πλάσμα τοῦ κόσμου. Τὸ ἐμάντευσεν ἴσως ἀλλὰ δὲν τὸ γνωρίζει. Τὴν σέβομαι καὶ τὴν ἐκτιμῶ τόσον, ὥστε ἐγνωρίζω ὅτι οὐδέποτε θὰ μοῦ ἀνταπέδιδε τὸ σέβας καὶ τὴν ἐκτίμησίν της, χωρὶς τὴν ἰδικὴν σας συναίνεσιν. Αὐτὸ τοῦλάχιστον μ' ἔκαμε νὰ ἐννοήσω μίαν ἡμέραν, τὴν μόνην καθ' ἣν τὸ μυστικόν μου ἦτο ἔτοιμον νὰ μοῦ ἐκφύγῃ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, πρὸ τεσσάρων μηνῶν, κ' ἔκλεισα πάλιν αὐστηρῶς τὰ χεῖλη μου καὶ πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς σὰς. Καθῆκον εἶχα ν' ἀποφύγω πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ στενοχωρήσῃ τὴν ὑπαρξίν σας. Ἄλλ' εὐτυχῶς τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Καὶ ἡ τύχη σας,

καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἡ τύχη καὶ ἡ ἰδική μου εἶνε ἀσφαλεῖς ἐντελῶς τοῦ λοιποῦ. Εἶμαι τώρα ἀρκετὰ πλούσιος κ' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ἐπιζητήσω αὐξήσιν περιουσίας ἀλλὰ νὰ νυμφευθῶ κατὰ τὴν καρδίαν μου. Ἐχετε ὅμως καὶ σεῖς νὰ μοῦ κάμετε μίαν θυσίαν, καὶ ἡ μητρική σας στοργὴ δὲν θὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῆ, ἀφοῦ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται ὅλης μου τῆς ζωῆς ἡ εὐτυχία. Ἡ κόρη αὐτῆ ἀνήκει εἰς ἐντιμον οἰκογένειαν, ἐβελαιώθητε δὲ περὶ τούτου καὶ σεῖς ἡ ἴδια ὅτε τὴν ἐδέχθητε εἰς τὸν κύκλον τῶν οἰκείων σας. Δὲν ἀνήκει ὅμως εἰς οἰκογένειαν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων καὶ διασήμων, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἔχετε ἀποκλειστικὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοῶ παντάπασι νὰ πολεμήσω. Σὰς εἶπα ὅτι ἔπρεπε κἄτι νὰ μοῦ θυσιάσετε. Θέλετε; Τὸ κάμνει ἡ ἀγάπη σας; Ναί, μητέρα, ναί! ἡ καρδία σας τὴν ὁποίαν ἀκούω νὰ πάλλῃ θ' ἀποδεχθῆ χωρὶς λύπην, καὶ με τὴν ἄπειρον μητρικὴν σας ἀγαθότητα, τὴν παράκλησιν υἱοῦ ὅστις σὰς λατρεύει.

— Ἄχ Θεέ μου! περὶ τῆς Καρολίνας μ' ὀμιλεῖς; ἀνεκράξε τρέμουσα ἡ μαρκησία. Στάσου, υἱέ μου, στάσου νὰ συνέλθω. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα!

— Ὡ, μὴ τὸ λέγετε αὐτό, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος μετὰ πάθους. Ἄν τὸ πρᾶγμα σὰς φαίνεται φοβερόν, ἄς μὴ γείνη! Δὲν νυμφεύομαι ποτέ...

— Νὰ μὴ νυμφευθῆς!... Ὡ ἦτο χειρότερον! Στάσου λοιπὸν νὰ συνέλθω ἴσως τὸ πρᾶγμα χωνεύεται εὐκολώτερον παρ' ὅτι φαίνεται. Δὲν εἶνε τόσον τὸ γένος... ὁ πατήρ της ἦτον ἱππότης ὀλίγον εἶνε... ἀλλὰ τέλος πάντων, ἂν ἦτο μόνον αὐτό! Εἶνε ἡ παντελής πτωχεία, ἡ ὁποία ἐπεσεν ἐπάνω της... Ὡ μοῦ εἰπῆς ἴσως, ὅτι χωρὶς ἐσέ θὰ μοῦ συνέβαινε τὸ ἴδιον. Ἄλλ' ἐγὼ θ' ἀπέθνησκα, ἐνῶ αὐτὴ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐργασθῆ διὰ νὰ ζήσῃ, καὶ νὰ δεχθῆ θέσιν ὑπηρετικὴν...

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος, θὰ τὴν κατηγορήσετε δι' ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν μεγάλην ἀρετὴν τοῦ βίου της;

— Ὅχι, ὄχι, ἐγὼ! ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ μαρκησία. Τοῦναντίον ἄλλ' ὁ κόσμος εἶνε τόσον...

— Τόσον ἄδικος καὶ τόσον τυφλός!...

— Ἀληθές καὶ αὐτό, καὶ ἔχω ἄδικον νὰ με μέλει. Ἐστω! ἀφοῦ εὐρισκόμεθα εἰς τοὺς ἐξ ἔρωτος γάμους, μίαν μόνην ἔχω ἀκόμη ἐνστασιν. Ἡ Καρολίνα εἶνε εἰκοσιπέντε ἐτῶν...

— Κ' ἐγὼ ἐπέρασα τὰ τριάκοντα τέσσαρα.

— Δὲν λέγω αὐτό. Εἶνε νεωτάτη, ἂν ἡ καρδία της εἶνε τόσον ἀγνή καὶ νέα ὅσον ἡ ἰδικὴ σου, ἀλλὰ ἠγάπησεν...

— Ὅχι! γνωρίζω ὅλην της τὴν ζωὴν, ὀμίλησα με τὴν ἀδελφὴν της. Ἦτο λόγος νὰ νυμφευθῆ, ἀλλὰ ποτέ της δὲν ἠγάπησε πραγματικῶς.

— 'Αλλὰ μεταξύ τοῦ ἀποτυχόντος αὐτοῦ γάμου καὶ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μας παρῆλθον ἔτη ὀλόκληρα. . .

— Ἐλθθα πληροφορίας. Γνωρίζω τῆς ζωῆς τῆς πᾶσαν ὥραν σχεδόν. Σᾶς λέγω δὲ ὅτι ἡ δεσποινὴς Σαίν-Ζενὲ εἶνε ἀξία καὶ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ· διότι τὸ γνωρίζω. Δὲν μὲ κατέστησε τυφλὸν ἀνόητον πάθος, ὄχι! Ἐρως σοβαρὸς, θεμελιούμενος ἐπὶ τῆς κρίσεως, τῆς παραβολῆς πρὸς ὅλας τὰς ἄλλας γυναῖκας, καὶ τῆς βεβαιότητος, μοῦ ἔδωκε τὴν δύναμιν νὰ σιωπήσω, νὰ περιμείνω καὶ νὰ θελήσω νὰ σᾶς πείσω ἐν πλήρει συνειδήσει.

Ὁ μαρκήσιος ὠμίλησεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν μητέρα του, καὶ ἐθριάμβευσεν. Ἡ εὐγλωττία τοῦ πάθους του καὶ ἡ υἱική του στοργή, ἧς τοσαῦτα εἶχε παράσχει δείγματα, συνεκίνησαν τὴν μαρκησίαν καὶ ἐνέδωκε.

— Λοιπὸν! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὴν καλέσω ἐδῶ ἐκ μέρους σας; Θέλετε νὰ τῆς εἰπῶ πρώτην φοράν ἐνώπιόν σας, εἰς τοὺς πόδας σας, ὅτι τὴν ἀγαπῶ; Βλέπετε, δὲν τολμῶ νὰ τῆς τὸ εἰπῶ μόνος πρὸς μόνην. Ἐν βλέμμα τῆς ψυχρόν, μία λέξις δυσπιστίας θὰ μοῦ συνέτριβε τὴν καρδίαν. Ἐδῶ ὅμως, ἐπὶ παρουσίᾳ σας, θὰ ὁμιλήσω καὶ θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν πείσω.

— Υἱέ μου, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἔχεις τὸν λόγον μου. Βλέπεις, ἐξηκολούθησε θλιβούσα αὐτὸν ἐν τῇ ἀσθενεῖ τῆς ἀγάλλῃ, ὅτι δὲν σοῦ τὸν ἔδωκα μὲν μὲ αὐθόρμητον χαρὰν ἀλλὰ τοῦλάχιστον μὲ στοργὴν ἀπεριόριστον καὶ χωρὶς ἐπιφύλαξιν. Ἐν μόνον ἀπαιτῶ, νὰ σκεφθῆς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας περὶ τῆς θέσεώς σου. Τὰ πράγματα μετεβλήθησαν, διότι ἔχεις ἤδη τὴν συναίνεσίν μου, περὶ ἧς οὐδεμίαν εἶχες βεβαιότητα πρὸ μιᾶς ὥρας. Πρὶν τὴν λάθῃς, ἐνόμιζες ὅτι σ' ἐχώριζον ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Σαίν-Ζενὲ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα ὑπέθετες δυσυπέβλητα, καὶ τὰ ὁποῖα ὑπέθαλλον ἴσως τὴν ἐπιθυμίαν σου. Μὴ σείῃς τὴν κεφαλὴν. Ποῦ τὸ ἠξεύρεις; Ἐπειτα δὲν σοῦ ζητῶ καὶ μεγάλα πράγματα. Εἰκοσιτέσσαρας μόνον ὥρας νὰ μὴ τῆς εἰπῆς τίποτε. Κ' ἐγὼ ἡ ἴδια ἔχω ἀνάγκην νὰ συνοικειωθῶ, ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, μὲ τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἔλαβον, ὥστε τὸ πρόσωπόν μου, ἡ ταραχή μου, τὰ δάκρυά μου ἴσως νὰ μὴ προδώσωιν εἰς τὴν Καρολίαν πόσον ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ὑπῆρξε δι' ἐμὲ δύσκολος.

— Ναί, ναί! ἔχετε δίκαιον! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος. Ἄν τὸ ἐμάντευε, δὲν θὰ μὲ ἄφινεν ἴσως νὰ ὁμιλήσω. Αὔριον λοιπὸν, καλὴ μου μητέρα! Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἶπατε; Πολλὰ εἶνε!.. Κ' ἔπειτα. . . εἶνε μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Θ' ἀγρυπνήσητε λοιπὸν καὶ αὔριον;

— Βεβαίως, ἀφοῦ ἔχομεν συναυλίαν αὔριον εἰς τὰς αἰθούσας τῆς νέας δουκίσσης. Δι' αὐτὸ

πρέπει νὰ κοιμηθῶμεν ἀπόψε. Μήπως ἔχεις σκοπὸν νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν χορὸν;

— Δότε μου τὴν ἄδειαν. Εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ. . . καὶ εἶνε τόσον εὐμορφη μὲ τὸ λευκὸν τῆς φόρεμα καὶ μὲ τοὺς μαργαρίτας τῆς. Σᾶς βεβαίῳ δὲν τὴν εἶδα ἀρκετὰ. Δὲν ἐτόλμων. Τώρα μόνον θὰ τὴν ἰδῶ καλὰ.

— Ὅχι! κάμε μου καὶ σὺ αὐτὴν τὴν θυσίαν, νὰ μὴ τὴν ἰδῆς καὶ νὰ μὴ τῆς ὁμιλήσῃς, ἕως αὔριον τὸ βράδυ. Ὁρκίσου μου, ἀφοῦ βεβαίως δὲν θὰ κοιμηθῆς, νὰ συλλογισθῆς αὐτὴν, ἐμὲ καὶ σὲ αὐτὸν μόνος σου, ἐπὶ τινὰς ὥρας καὶ αὔριον τὸ πρῶτ' ἀκόμη. Νὰ μὴν ἔλθῃς ἐδῶ πρὸ τῆς ὥρας τοῦ γεύματος. Πρέπει ὀρκίσου μὲ τὸ!

Ὁ μαρκήσιος ὠρκίσθη κ' ἐτήρησε τὸν λόγον του. Ἄλλ' ἡ μόνωσις, ἡ νύξ, ἡ λύπη ὅτι δὲν ἔβλεπε τὴν Καρολίαν καὶ ἄφινεν αὐτὴν ἐν μέσῳ ξένων βλεμμάτων καὶ θωπειῶν, ἠύξησαν τὴν ἀνυπομονησίαν του καὶ ἀνεροίπισαν τὴν φλόγα τοῦ πάθους του. Ἄλλως δὲ αἱ προφυλάξεις τῆς μητρὸς του, καὶ τοὶ φρόνιμοι καθ' ἑαυτὰς, ἦσαν παιδαριῶδες ἀπέναντι ἀνδρὸς ὅστις ἀπὸ καιροῦ ἤδη ἐσκέπτετο καὶ ἤθελε.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΕΝ Τῇ ΔΥΣΕΙ

ΚΑΙ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ

Συνέχεια· ἴδε σελ. 553.

ΚΒ'.

Μετὰ τὰς ἐν Τάρφ καὶ Νοβάρφ μάχας οἱ Στρατιῶται ἐξακολουθοῦσι τὸν κατὰ τῶν Γάλλων πόλεμον ἐν Νεαπόλει καὶ Καλαβρίᾳ. Ὁ, τι ἔπαθον ὁ Κάρολος καὶ ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας, τὰ αὐτὰ καὶ χειρότερα ἐδοκίμασαν οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ βασιλέως Γιλβέρτος de Montpensier, καὶ Στούαρτ d' Aubigny. Μετὰ τῶν Στρατιωτῶν πολεμοῦσιν ἐν Καλαβρίᾳ καὶ οἱ γαλεῶται ⁴⁾. Διάφοροι τῶν ἡμετέρων πολεμιστῶν διαπρέψαντες τότε ἔλαβον ἀδράς συντάξεις ἐν Ζακύνθῳ, Κερκύρᾳ, καὶ ἐν τῇ μετ' ὀλίγον διὰ τῆς συνδρομῆς των κατακτηθεῖση Κεφαλληνίᾳ, ὡς καὶ ἐν Λευκάδι, γενόμενοι οἱ γενάρχηι τοῦ ἀρχοντολογίου τῆς Ἐπτανήσου. Πολλὰ ψηφίσματα τῆς Γερουσίας εὐφρόμως ἀνακηρύττουσι τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας καὶ τοὺς θριάμβους τῶν Στρατιωτικῶν ἀρχόντων Βουζύκη, Φροσύνα καὶ Θεράκη Ναυπλιέων, Καρυδόντα ἀρχοντος τοῦ Δοκοῦ, ἀδελφῶν Ἄν-

⁴⁾ Sanuto, la spedizione di Carlo VIII, σελ. 493.